

PEYGAMBER SAS'İN ŞEFAATI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sahibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَتَانِي أَتٍ مِنْ عِنْدِ رَبِّي فَخَيْرَنِي بَيْنَ أَنْ يَدْخَلَ
نِصْفَ أُمَّتِي الْجَنَّةَ وَبَيْنَ الشَّفَاعَةِ فَاخْتَرْتُ
الشَّفَاعَةَ وَهِيَ لِمَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا

(حم. عن أبي موسى ن. حب. عن عوف بن مالك)

RE. 10/2 (*Etânî âtin min indi rabbî, fehayyarenî beyne en yüdhile nısfе ümmetî el-cennete, ve beyne'ş-şefâati; fa'htertü'ş- şefâate, ve hiye*

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

li-men mâte lâ yüŕrikü bi'llâhi ŕey'en.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl. ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!
Muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi dünyada, ahirette üzerinize olsun... Rabbimiz cennetiyle cemâliyle cümlelerinizi, cümlemizi müŕerref ve mükerrem eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in ehâdîs-i ŕerîfesini *Râmûzü'lEhâdîs* isimli kitabımızın 10. sayfasının 2. hadisinden itibaren okuyarak devam ediyoruz. Bundan önceki hadîs-i ŕerîf ve bir önceki sayfanın dibindeki hadîs-i ŕerîf Ramazan ayıyla ilgili. İnŕaallah onu

Ramazan'a yakın okur, size naklederiz.

Bu hadîs-i ŕeriflerin okunmasına baŕlamazdan önce, Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin rûh-i pâkine hediye olsun diye ve sâir enbiyâ ve mürselîn (*salevâtu'llâhi ve selâmuhû aleyhim ve alâ âli küllin ecmaîn*) hazerâtının ruhlarına ayrı ayrı hediye olsun diye; Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek ahabının, pâk etbânının, ahabının ve Peygamber Efendimiz'in hakikî varisleri, verese-i Nebî, ulemâ-i muhakkikîn, sâdât ve meŕâyih-ı turuk-u aliyyemizin cümlesininve onlara bağılı hâlifelerin, müridlerin, muhiblerin ruhları için; Uzaktan yakından bu hadîs-i ŕerifleri dinlemeye ŕu meclise teŕrif etmiş olan siz sevgili kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün yakınlarının ve sevdiklerinin, geçmişlerinin ruhları için;

Şu beldeyi şerefliendiren sahâbe-i kirâm hazerâtının ruhları için, bu beldeyi fethetmiş olan Fatih Sultan Mehmed Hân'ın ve onun mübarek ordusu mensublarının ruhları için, bu beldeyi zaman zaman düşmanlara karşı savunmuş ve kurtarmış ve çarpışmış olan şehidlerin, fatihlerin, mücahidlerin ruhları için;

Cümle hayır ve hasenat sahiplerinin ve bilhassa içinde ibadet ettiğimiz, bu hadîs-i şerifleri okuduğumuz şu İskenderpaşa Camii'nin bânisi, Bayezid-i Velî Hazretlerinin mutemed komutanı ve veziri İskender Paşa'nın ruhu için ve sâir mü'minîn ü mü'minât ve müslimîn ü müslimât kardeşlerimizin de dereceleri üzere ruhlarına ikram olsun diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerîf* okuyalım...

Rabbimiz onların ruhlarını şâd, kabirlerini pürnur eylesin. Bizlere de tevîkîni refîk eyleyip, ömrümüzü sevdiği kullar gibi, sevdiği kullarla beraber, sevdiği kullarının yolunda geçirmeyi nasip eylesin, huzuruna sevdiği razı olduğu kullar olarak varmamızı ihsan eylesin...
Buyurun:

.....

a. Peygamber Efendimizin Şefaati Tercih Etmesi

Bu hadîs-i şerîfi Tirmizî, Taberânî, İbn-i Hibban Avf İbn Mâlik'ten, Ahmed ibn-i Hanbel Ebû Musa ve Muaz RA'dan rivayet etmiş. Kuvvetli kaynaklarda, sıhhatli hadisleri yazan kaynaklarda bulunan bir hadîs-i şerîftir.

Kaynaklarının sıhhatli olduğunu neden özellikle belirttiğimi biraz sonra anlatmak isterim size...

Önce metnini açıklayayım, Efendimiz SAS bu hadîs-i şeriflerinde şöyle buyuruyorlar:

أَتَانِي أْتٍ مِنْ عِنْدِ رَبِّي فَخَيْرَنِي بَيْنَ أَنْ يُدْخَلَ
نِصْفَ أُمَّتِي الْجَنَّةَ وَبَيْنَ الشَّفَاعَةِ فَاخْتَرْتُ
الشَّفَاعَةَ وَهِيَ لِمَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا

(حم. عن أبي موسى ن. حب. عن عوف بن مالك)

RE. 10/2 (*Etânî âtin min indi rabbî, fehayyarenî beyne en yüdhile nısfê ümmetî el-cennete, ve beyne'ş-şefâati; fa'htertü'ş- şefâate, ve hiye li-men mâte lâ yüşrikü bi'llâhi şey'en.*)

(*Etânî âtin min indi rabbî*) “Benim Rabbim’in dergâhından, huzurundan, indinden bana gelen bir şey geldi.” Bir melek demek istiyor Allahu a’lem, haberci demek istiyor.

Âtin dediği, gelen ism-i fâil siygasıyla... (*Etânî âtin*) “Bana gelen bir gelici geldi, bir haberci melek geldi. Rabbimin huzurundan, indinden, nezd-i ilâhîsi’nden.” (*Fehayyarenî*) “Bu gelen haberci, beni Rabbim’den getirmiş olduğu habere binaen iki şey arasında tercih etmek üzere serbest bıraktı, muhayyer bıraktı.” (*Beyne en yedhule nısfê ümmetî el-cennete*) “Ümmetimin yarısının cennete girmesi, (*ve beyne'ş-şefâati*) ya da şefaate arasında beni serbest bıraktı.” “Onu istersen onu tercih et, bunu istersen bunu tercih et!” diye beni muhayyer bıraktı.

“Beğen, beğendiğini al, istediğin tarafı seç. Ya onu seç ya bunu seç. Eğer birinciyi seçersen ümmetinin yarısı cennete girecek ya Muhammed. Ama istersen, böyle istemiyorsan, öteki tarafı tercih edersen, o zaman da sen şefaathakkına sahip olacaksın ve istediğin kimselere şefaathedeceksin!” diye muhayyer bıraktı beni. (*Fa’htertü’ş-şefâate*) “Ben de şefaathi tercih ettim.” buyuruyor Efendimiz. (*Ve hiye li-men mâte lâ yüşrikü bi’llâhi şey’en*) “Bu şefaathim de Allah’a şirk koşmadan ölen herkes için olacak. Kim Allah’a şirk koşmadan bu dünyada yaşamış ölmüşse; müşrik olmamak şartıyla, Allah’ın varlığını birliğini kabul etmiş olmak şartıyla, ümmetinden hepsine şefaathedeceğim.” buyuruyor.

Aşağıda bir hadîs-i şerîf daha gelecek, orada da geniş olarak göreceğiz. Suçlu, kusurlu, günahlı olsa da mı? Evet, suçlu olsa günahlı olsa da, kusurlu olsa da, mademki Allah’ın birliğini kabul etmiş, mademki *Lâ ilâhe illal’lah* ehli, mademki tevhid ehli, mademki muvahhid, müşrik değil, o hâlde ben böyle bu durumda olan herkese şefaathedeceğim, hiç birisi kalmayacak. Demek ki, başka hadîs-i şerîflerden de duyardık diyeceksiniz siz de... Meselâ, Allah mü’minlerin dostudur. Allah bütün mü’minleri cennete sokacak:¹

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.411, no:19704; Tahavî, *Müşkilü’l-Âsâr*, c.VIII, s.Ş)ğ, no:3372; Ebû Mûsâ el-Eş’arî RA’dan.

İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.392, no:169; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.60, no:444; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VII, s.172; Taberî, *Tehzîbü’l-Âsâr*, c.VI, s.497, no:1933; Ebû Zerr-i Gıfârî RA’dan. Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.III, s.205, no:2932; Taberânî,

مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ دَخَلَ الْجَنَّةَ

حم . عن أبي موسى حب . ط . حل . عن أبي ذر طس . عن أبي الدرداء طب . ع . خط . عن معاذ طس . ع .
(حل . عن أبي هريرة)

(Men kàle lâ ilâhe illa'llàh, dehale'l-cenneh)

“Kim Lâ ilâhe illa'llàh derse, cennete

Müsnedü'ş- Şâmiyyîn, c.III, s.214, no:2113; Tahàvî, Müşkilü'l-Âsâr, c.VIII, s.493, no:3369;

Ukaylî, Duafâ, c.VII, s.447, no:1773; İbn-i Adiy, Kâmil fi'd-Duafâ, c.VI, no:448; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.XX, s.49, no:82; Ebû Ya'lâ, Müsned, c.VII, s.9, no:3899, 3941; Hatîb-i Bağdâdî, Târih-i Bağdad, c.III, s.140, no:1166; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Taberânî, Mu'cemü'l-Evsat, c.I, s.238, no:778; Ebû Ya'lâ, Müsned, c.XI, s.91, no:6222; Ebû Nuaym, Hilyetü'l-Evliyâ, c.10, s.397; İbn-i Huzeyme, Sahîh, c.III, s.304, no:2131; Hatîb-i Bağdâdî, Târih-i Bağdad, c.IV, s.21, no:1619; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Hibbân, Sahîh, c.I, s.364, no:151; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Hâkim, Müstedrek, c.IV, s.279, no:7638; Ebû Talha el-Ensârî RA'dan.

Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.VII, s.48, no:6348; Taberânî, Mu'cemü'l-Evsat, c.II, s.328, no:2124; Seleme ibn-i Nuaym el-Eşcaî RA'dan.

Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.V, s.197, no:5074; Taberânî, Mu'cemü'l-Evsat, c.II, s.56, no:1235; Zeyd ibn-i Erkam RA'dan.

Taberânî, Mu'cemü'l-Kebîr, c.XXII, s.313, no:790; Taberânî, Mu'cemü'l-Evsat, c.III, s.46, no:2426; Dûlâbî, el-Künâ ve'l-Esmâ, c.I, s.354, no:207; İbn-i Abdilber, el-İstîâb, c.I, s.541; Buhârî, Târih-i Kebîr, c.VIII, s.65, no:2174; İbn-i Asâkir, Târih-i Dimaşk, c.LXVI, s.290, no:8597; Ebû Şeybe el-Hudrî RA'dan. Ebû Ya'lâ, Müsned, c.VII, s.9, no:3899; Temmâmü'r-Râzî, el-Fevâid, c.I, s.191, no:445; Hatîb-i Bağdâdî, Târih-i Bağdad, c.XII, s.63, no:6455; İbn-i Asâkir, Târihi Dimaşk, c.XXXVI, s.436; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Adiy, Kâmil fi'd-Duafâ, c.VII, s.83; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.61, no:208, 1425, 1779; Câmiü'l-Ehâdis, c.XXI, s.172, no:23234, 23242-23145, 41734.

girecektir.” buyrulmuştur.

“—Ne demek *Lâ ilâhe illa'llah?*”

Allah var, Allah'tan başka hiç şerîki, nazîri, başka mabud, başka ilah yok, sadece Allah vardır. Ancak Allah var, başka hiçbir mabud yok. Ötekiler hep insanların şaşırması, uydurması, gafleti, dalaleti, cehaleti, şirki, küfrü... Saçma sapan şeylere tapıyorlar ve saçmalığını da her akıl sahibinin anlaması gayet kolay, mümkün.

Güneşe tapıyor. Biliyoruz ki yeryüzünde dürbünlerle filan incelediğimiz zaman, dikkatli bir şekilde baktığımız zaman görüyoruz ki; fezada bizim güneşimiz gibi binlerce güneş var. Ne diye güneşe tapıyor? Saçma. Sil.

Aya tapıyorlar. Ay dediğin ne? Ayın bir hükmü bile yok, dünyamızın etrafında bir uydu parçası, peyk, bir dünyanın etrafında dönen şey. Yıldızlara tapıyorlar, şu yıldızı veya bu yıldızı... O yıldızın öteki yıldızdan ne farkı var be ahmak adam? İşte gökyüzünde bir sürü yıldız var. Saçma. Sil.

Buzağıya tapıyor, eski Mısırlılar buzağıya tapmışlar. Horoza tapmışlar. Bu zamanın Hint dinlerinde buzağı gene mukaddes, gene buzağıya tapıyorlar. Hindistan'da kobra yılanına tapanlar var. Şu insanların şaşkınlığını görün! Tenasül âletine tapanlar var.

Utana utana söylüyorum ama insanların cahilliklerinin derecesi anlaşılсын diye söylüyorum. Bugün Hindistan'da tenasül cihazına tapınanlar var. Eski Hititliler zamanında da tapıldığına dair, tapınıldığına dair bazı rivayetleri dinler

tarihi kitaplarında okuyoruz.

Japonlar imparatorlarına tapınıyorlar. Güneşin oğluymuş. Saçma. O da beşer; o da doğuyor, ciyak ciyak, viyak viyak bağıyor, altını kirletiyor, temizliyorlar, süt veriyorlar, süt vermezse hastalanıyor, iyi oluyor, ondan sonra yaşıyor, ondan sonra da yuvarlanıp gidiyor cehenneme. Çünkü kendisi de taptırıyor kendisine.

Siz ve sizin taptığınız hepiniz, her şey, cehenneme odun olacak. (*Hatabû cehennem*) diye Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de bildirdiğine göre, tapanlar da, kendisine tapınılan her şey de Lât'ı, Uzza'sı, hepsi cehenneme atılacak cayır cayır.

Demek ki, *Lâ ilâhe illa'llah* diyebilen bir insan, yüksek bir varlık, mütefekkir bir varlık. Kâinatın varlığının sebebini anlayabiliyor, mantıklı, akıllı, bilim yolunda bir insan demek. Büyük bir merhale. İnsanoğulları maalesef hakikati göremiyorlar.

Biz dedelerimize ne kadar dua etsek azdır. Nur içinde yatsınlar mübarekler, bizi sağlam bir din üzere, biz onlardan görmüşüz, ne güzel yetiştirmişler de biz çok rahat anlıyoruz. Ben hissediyorum ki, ben söyledikçe siz de kalbinizden katılıyorsunuz:

“—Elbette hocam, tamamen doğru hocam...”

Neden? Bizim aklımız, mantığımız dedelerimizden aldığımız görgü, bilgi, terbiye ile sağlam çalışıyor. Ama git Avrupa'ya, Amerika'ya, Afrika'ya, git kimisi totemin karşısında tapınıyor,

kimisi şöyle avret yeri bir bezle örtülmüş, çıplak, başı düşmüş, ellerinden mıhlanmış bir heykele tapıyor, bir puta, bir çarmıha tapıyor. Modern dediğimiz insanlar bunlar! Ne kadar saçma sapan şeyler var.

Hintlilerden bazı böyle orijinalitesi olan, ilgi çekmesini beceren şarlatan adamlar Amerika'ya, şuraya buraya gidiyorlar, Avrupa'ya, oradaki insanları kandırıyorlar, onlar da egzotik buldukları için bu tip şeyleri, etrafına adam topluyorlar, onları felakete götürüyorlar.

Birkaç sene önce Amerika'da bir Hintli dînî lider, adını belki düşünsem hatırlayabilirim biraz sonra hatırıma gelebilir, Lukşan mıydı neydi, böyle bir adam, orada epeyce etrafına taraftar toplamış, kendi inancına kandırmış, çekmiş Amerikalıları. Sonra onların hepsiyle beraber bir ormana gidiyorlar, dört yüz kişi kadar, dört yüz kişi hepsi topluca orada öldürüyorlar kendilerini. Gazeteler yazdı.

Kim bilir onlara nasıl saçma bir şey söyledi. Burada benimle beraber ölürseniz âhirette şuraya gideceksiniz filan mı dedi, nasıl kandırdıysa... Topluca herkes ormana gitmiş, hepsi birden başındaki herif de, herif-i nâşerif de, ona tâbi olan ahmaklar, aptallar, cahiller, gafiller müşrik, kâfirler de hepsi cehenneme... Buradan kendilerini öldürür öldürmez, gözlerinden perde kalkar kalkmaz cehenneme... Ondan sonra cup içeri, cayır cayır yanacak. Saçma ve zararlı...

b. Türklerin İslâm Dinini Seçmesi

Bana bir general askerdeyken sormuştu.

“—Hocam niye bizim atalarımız İslâm dinini seçmiş?”

Akıl ve mantık ve ilim ve irfan dini de onun için. Yarım saat, 45 dakika konuştuk. O böyle bir soruyu sorunca, baktım tereddüdü var, 45 dakika konuştum, kabul etti.

Akıl, mantık dini. Bizim dedelerimiz, böyle pattadak İslâm’la karşılaşmış, ne yapalım yolumuzun üstüne bu çıktı koy sepete,

böyle tesadüfen İslâm’ı benimsemiş değiller. Neden? Bir kere Çin’in komşusu, Çin’e akınlar yapmışlar ve Pekin şehrini almışlar. Çin’de Han sülalesi Türk asıllı, Çin’e hükmetmişler. Çin’in bütün dinlerini biliyorlar. O kungfuları, Konfüçyüsleri bilmem kimleri, Budaları, budalaları hepsini biliyorlar.

Ondan sonra Tibet’e geçmişler, Tibet’te Dalay Lama’ları ve saireleri hepsini görmüşler. Hindistan’a inmişler, Hind’deki öküze tapanlara, buzağıya tapanları o yedi sekiz kollu, böyle her bir kolu bir tarafta heykellere tapanları görmüşler. Hatta bizim put dediğimiz şey, put diyoruz, kelime Buda kelimesinden gelme. Onların putu o olduğu için dilimize oradan girmiş. O, Allah’tan gayri tapılan şeylere verilen put ismi Buda kelimesinin Türkçe’ye girmiş şekli, Türkler’in ağzındaki şekli. Put kelimesi Buda’dan geliyor. Budizm’i, Brahmanizm’i tanımışlar.

Mukaddesmiş, giriyorlar çamurlu suların içine; kolera oluyorlar, ölüyorlar orada... Çamurlu sularda yıkanıyor çünkü kilometrelerce uzaktan geliyor. Bulanık, berbat, herkesin kirlettiği, içine çiş yaptığı bir kutsal suymuş, giriyorlar, ölüyorlar.

Yahudiliği görmüşler. Hatta bir kısmı yahudi dinine girmiş, belki Yahudilik hak din iken girdiler, belki muhtemelen hatta bugün Polonya'da bulunan filan bazı Türk asıllı kabileler var Yahudi dininden. O zamandan kalma, kalıntı. Kenarında kırıntı, kazıntı, kalma.

Hıristiyanlığa girmişler bir kısmı. Hıristiyanlığı görmüşler, şu bizim Hazar denizinin kuzeyinden, Karadeniz'den Avrupa'ya da gitmişler, Kafkasya'ya da gelmişler, Anadolu'ya da inmişler, Irak'ı da görmüşler, Hindistan'ı, Çin'i de görmüşler, bütün dinler gözlerinin önünde.

O kadar tecrübeliler ki, mesela Ebû Reyhân el-Birûnî'nin, meşhur, Orta Asyalı alim, bizim büyük alimlerden bir tanesi, yazdığı eserlerde verdiği bilgiler, zamanın insanlarını hayrete düşürmüştü. Çok kıymetli kitaplar yazmış. Ne kadar büyük irfan sahibi, ne kadar büyük ansiklopedik bilgi sahibi adam diye hayran kalıyorlar.

Bütün dinleri incelemişler de, İslâm hak din olduğu için gelmişler. Tesadüfen değil, ötekisine takılıp, buna takılıp kalmamışlar. İncelemişler, iş yok. İncelemişler, iş yok. İncelemişler, çürük. İncelemişler, eksik...

Budizm'de dünyayı terk etmek var, inzivaya

çekilmek var. Güya Buda bir kenara çekilmiş, hiçbir şey yapmamış. Devlet yöneteceksin, yaşayacaksın; uygun değil.

İslâm bütün prensipleri itibariyle hayatla tam uyduğu için, insanın dünya hayatının intizamını da sağladığından, ahiret hayatının da bahtiyar olmasına, ahirette de saadete ermesine, dünyada da intizamlı, rahat, temiz, pak, dürüst, ahlâklı, rahat, huzurlu yaşamasına sebep olduğu için İslâm'ı beğenmişler. Seksen tane, yüz tane alternatif içinden İslâm'ı beğenmişler. Seçerek, bilerek, eleyerek, tadarak, hepsine girmişler çıkmışlar, her boyaya girmiş çıkmış, girmiş bakmış ki aslı esası yok. Saçma!

İslâm'ı beğenmiş, İslâm'a sarılmış ve İslâm'ın hizmetine girmiş ve İslâm'ı yaymak için terk-i diyar etmiş, tâ buralara gelmiş. Balkanlara geçmiş. Herkese hak din budur diye anlatmış. Bilgisi, tecrübesi var. En büyük hadis alimleri yetişmiş içlerinden. En büyük fakihler yetişmiş. En büyük tefsir alimleri yetişmiş. En büyük coğrafyacılara yetişmiş. İslâmî ilimlerde hangi saha varsa, gayet güzel hizmet etmişler, çok büyük gayret göstermişler.

Onun için el-hamdü lillâh bizi de güzel yetiştirmişler. Biz anadan babadan, âdet, örf olarak bir tarzda yaşadık büyüdük. Başladık din kitaplarımızı okumaya, incelemeye. Her hadîs-i şerîfi inceledikçe, her âyet-i kerîmeyi inceledikçe bakıyoruz ki, Allah razı olsun dedelerimizden bizi o âyete göre, o hadîs-i şerîfe göre çok güzel terbiye etmişler.

Bakıyoruz, beğeniyoruz. Dua ediyoruz.

Ben şahsen dua ediyorum ve her fırsatta sizlere de başka yerde konuştuğum zaman, konuştuğum kimselere de anlatıyorum. Dedelerimizin, ecdadımızın hakkını ödeyemeyiz. Hazır hâle getirmişler toplumu. Bozmak için çalışanların, bozması bile yetmiyor. Bozamıyorlar. O kadar sağlam ki... Hani Horasan'dan, harçtan, eski Osmanlı yapısını kırmak için böyle uğraşiyor, uğraşiyor, kazmayla söküyor, öyle sağlam.

Paris'te toplanmış, Fuat Paşa bilmem kim, bilmem kim, bilmem kim, Fransız, İngiliz, Alman generalleri sohbet ediyorlarmış.

Almanlar diyorlarmış ki:

“—En büyük devlet bizim devletimiz.” Fransızlar diyormuş ki:

“—Hayır, en büyük imparatorluk bizim.” İşte Napolyon bilmem kim, bilmem kim... İngilizler diyorlarmış ki:

“—Hayır, biz her tarafa kol salmışız, el salmışız, el atmışız, biz yükseğiz.”

Hepsi kendi ülkesini yüceltiyor. İtalyanlar:

“—Biz Akdeniz'i gölümüz hâline getirmişiz, Roma İmparatorluğunu kurmuşuz.”

Atıyorlar, tutuyorlarmış. Bizim Osmanlı paşası demiş ki:

“—Boşuna uğraşmayın, çırpınıp durmayın. Boş yere nefes tüketmeyin, kendinizi yormayın. En büyük devlet bizimki!” demiş.

“—Niye?” demişler.

“—Niye olacak, siz dışarıdan, biz içerden yıkmak için uğraşıyoruz, uğraşıyoruz bir türlü yıkamıyoruz.” demiş.

Siz dışarıdan uğraşıyorsunuz, biz de içeriden.

İçten de var ahmaklar, hainler, dıştan da var. Gene de bak kaç sene Rusya'nın Müslümanlara zulmü Rus ülkelerinde devam etti. Bak nasıl hâlâ, nasıl capcanlılar... İslâm bu.

Allah vaad etmiş:

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ
نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

(الصَّف:٨)

(Yürîdûne li-yutfîu nûra'llâhi bi-efvâhihim)

“Kâfirler Allah'ın nuru olan kelâmını, dinini ağızlarıyla söndürmeğe çalışıyorlar.

(Va'llâhu mütimmü nûrihî velev kerihel-kâfirûn) O kâfirler istemese de, hoşlanmasalar da Allah nurunu tamamlayacaktır!” (Saf, 61/8)

“Allah'ın nurunu ağızlarıyla üfleyip söndürmeye çalışıyorlar.” Kandil nuru mu bu, mum mu bu söndürmeye çalışıyorlar?

“Allah nurunu tamamlayacak söndüremeyecekler. Kâfirler istemese de tamamlayacak.”

Kıyamete kadar daima hakkı tutan, hakka destek olan, dîn-i mübîn-i İslâm'a yardımcı olan bir grup insan mevcut olacak.

Küfür devreleri geçiyor devletlerin hayatında.

Kâfirler, imparatorlar, diktatörler, mü'minleri arslanların önüne atanlar, hapislere tıkanlar, asanlar, kesenler, ateşten hendekler yapıp hendekleri ateşleri şey yapıp, odunları böyle iyice tutuşturup, inandın diye inanan insanları oralara atanlar... Çok zalim görmüş bu dünya tarihi. Ama iman sönmüyor.

Allah her zaman bir yerden Müslümanlığı filizlendiriyor, imanı filizlendiriyor. Gene yeryüzünde Allah'ın mü'min kulları eksik olmuyor. Kıyamete kadar da eksik olmayacak. Kâfir olan kendisi mahvolur. Dinden ayrılan kendisi zarar eder. Yanlış yola giden, ayağı kayan kendisine eder. Kimse kimseye etmez, herkes kendisine eder.

Ne mutlu İslâm dinine sımsıkı sarılıp da ona bağlı olarak yaşayan ve öyle ölene! *Lâ ilâhe illallah* bayrağını elinden düşürmeyene, başka yerlere, başka yollara kaymayanlara ne mutlu! Onlar kusurlu, eksikli, hatalı, suçlu da olsa, mademki sen *Lâ ilâhe illa'llah* ehlisin, madem Allah'a şirk koşmadın, Rasûlullah Efendimiz tutacak elinden, şefaath edecek. Gel diyecek, şefaath edecek ve kurtaracak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi dünyada günahlardan korusun. Haramlardan korusun. Allah'ın sevdiği kul olalım. Allah'ın sevdiği işleri yapalım. En güzeli bu... Allah bizi arif ve edepli kul eylesin... Zarif kul eylesin... Suçlu, terbiyesiz, o hatadan bu hataya koşmak, utandırıcı bir şey. Allah bize güzel ahlâk, irfan nasib etsin... Kaliteli müslümanlar olarak yaşamayı nasib etsin...

Ama bütün bu iyi niyetimize rağmen eksliğimiz kusurumuz vardır, olacaktır. Beşeriz, hatalarımız vardır. Sinirleniriz, "Ramazan'da oruç tutarız, akşam vakti oldu mu evde barut gibi eseriz. Neden? Orucun başağrısı tuttu, bilmem işte yemek yemiyor diye çocuğa bağırır, hanıma bağırır... Kusurları oluyor insanın. Allah kusurlarımızı mümkün olduğu kadar yapmayacak bir irfan ihsan etsin... Yolunda dâim, zikrinde kâim etsin... Ahirette de Peygamber Efendimiz'in şefaatine erdirsin... Efendimiz'e âhirette bizi komşu etsin...

Bu büyük bir müjde çıktı, bugün size birinci hadîs-i şerîf çok büyük bir müjde çıktı. Onun için *Lâ ilâhe illallah*'a sımsıkı sarılın! Bu öyle bir sağlam ip ki, sımsıkı sarıldınız mı, ne kadar derin kuyuda da olsanız çıkarsınız yukarıya... *Lâ ilâhe illallah* çeker sizi kurtarır çukurdan, kuyudan... Bataktan, girdaptan, her şeyden kurtulursunuz. *Lâ ilâhe illallah*'tan ayrıldınız mı, hâliniz harap... İsterse köşkleriniz, yatlarınız, saraylarınız, yalılarınız, villalarınız olsun, para etmez.

Bakın şu İran şahını bizim nesle Allah bir ibret olarak gösterdi. Dünyanın her yerinde köşkü vardı adamın. Havai adalarında, bilmem nerede özel uçağı vardı. Kendisi pilottu, kaçacaktı yurt dışına, böyle âni bir isyan olursa kaçayım diye özel uçağı, jeti, her şeyi hazır, hemen kaçacaktı. Zaten her sarayın böyle bir gizli kapısı vardır, kaçacak yeri vardır, bir yerden kısıtırırlarsa öbür taraftan kurtulmak için tedbirleri vardır.

Ama Allah'ın kaderinden nereye kaçacaksınız?

Allah o koca koca heykelleri güldür güldür yıktırdı. Çok kuvvetli Savak diye bir gizli teşkilatı varmış, o da para etmedi, paraları da para etmedi, köşkleri de para etmedi, safasını da süremedi. İbret oldu bizim için. Bunlar büyük ibret.

Bir insan Allah yolunda yürüse, kanlar içinde şehid olsa, bahtiyardır. Allah yolunda yürümedikten sonra, şah olsa kıymeti yok...

Allah bizi yolundan ayırmasın... Allah bizi sevdiği kul eylesin... Sevdiği işleri yapmayı nasib eylesin...

c. Peygamber Efendimiz'in Şefaati

Bu müjde hatırınızda kalsın... Bir de bizim memleketimizde bir duruma işaret etmek istiyorum burada:

Muhterem kardeşlerim!

Bendeniz mâlum, emekli İlahiyat Fakültesi profesörüyüm. Bizim fakültelerde, ilahiyat fakültelerinde çeşit çeşit profesörler, ilim adamları filan oluyor. Bunların kimisi o ülkede okumuş oluyor, kimisi şu ülkede okumuş oluyor, kimisi bu ülkede okumuş oluyor. Her birisinin kendine göre bir havası, edası, ahlâkı oluyor. İşte kimisi ilerici oluyor, kimisi devrimci oluyor, kimisi reformcu oluyor, kimisi modern oluyor, kimisi klasik oluyor; beğen beğendiğini... Böyle müze gibi görüyorsun.

Bunların içinde bir de şefaati inkâr eden grup var. Yok şefaati diyor. Sen hiç hadis okumaz mısın mübarek? Allah ıslah etsin. Bak görmez misin? Bak Ahmed İbn-i Hanbel, Hanbelî

mezhebinin kurucusu ve büyük hadis alimi, kitabını yazmış. İmam Tirmizî, altı sahih hadis kitabından bir tanesinin sahibi kitabına yazmış. Daha başka nice kaynaklar, demin okudum. Hepsi, Taberanî ve saire ve saire, Ebû Dâvud, o da altı hadis aliminden meşhur Sıhah-ı Sitte denilen kitapları yazan. Bu hadisleri görmüyor mu gözün?

Sonra sen hiç *Ayete'l-kürsî* okumaz mısın? Ne diyor Allah-u

Teâlâ Hazretleri, *Âyete'l-kürsî*'yi her gün namazın arkasından okuyor insan, ne buyuruyor?

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

(البقرة: ۲۵۵)

(*Men zellezî yeşfeu indehû illâ bi-iznihi*) “Onun, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzurunda Allah izin vermeden kim şefaate kalkışabilir? Ancak izin verdikleri kalkışabilir.” (Bakara, 2/255) buyuruyor.

Ayete'l-kürsî'de bile şefaatin Allah'ın izniyle olacağı bildirirken, sen ne karışıyorsun be adam, çekilsene bir kenara söyle! Bizimle şefaate edecek büyüklerimizin arasına ne girmeye kalkışıyorsun? Ne çelmelemeye kalkıyorsun? Ne engellemeye kalkıyorsun? Ne saçmalamaya kalkıyorsun?

Var böyle bazı enteresan tipler, sivri fikirleri ileri sürerler. Ama hepsinin bir sebebi vardır. Neden öyle yapıyor? Bir bozuk tarafı vardır. Bir insanın akidesi bozursa, bir kusuru vardır

da Allah ondan onu böyle o belaya musallat kılmıştır, o derdiyle müptela kılmıştır. Vardır bir ukalalığı, kibirliliği, ücupluluğu, hatası da ondan yalan yanlış şeye sahip oluyor.

Peygamber Efendimiz'in şefaati haktır ve birkaç kademedede olacak. Birkaç yerde böyle müteaddit şefaathleri var Peygamber Efendimiz'in. Bir kere mahşer halkı toplandığı zaman mahşer yerine, kimsenin gık diyecek takati olmayacak. Allah-u Teâlâ hazretleri Celâl sıfatıyla tecelli ettiği için, herkes tir tir titreyecek mahşer yerinde, terlere bulanacaklar. Ödleri patlayacak.

“—Acep Mahkeme-i Kübrâ'ya yakamdan tutulup sürüklenip çekildiğim zaman, dünyada yaptıklarımın dolayısı benim başıma ne hâl gelecek?” diye herkesin ödü patlayacak.

Herkes endişelere gark olacak, kimsenin söz söylemeye hakkı olmayacak. Elli bin yıl bekleyecek insanlar. Bekle babam bekle... Bekleyişin ne kadar zor olduğunu bilir herkes, bekleyenler.

Arapça'da bir söz var, buyrulmuş ki:

الْإِنْتِظَارُ أَشَدُّ مِنَ النَّارِ

(*El-intizâru eşeddü mine'n-nâri*) “Beklemek ateşten daha fenâdır, zordur.”

Bekliyorsun, yolcun gelecek, saat sekiz oldu gelmedi. Hay Allah, yedide gelecekti, acaba bir kaza mı oldu? Hay Allah dokuz oldu yok, on oldu yok... Hadi bir telefon edelim yerinden çıkmış mı? Çıkmış ya, hay Allah şimdi nerede

kaldı acaba? Filanca yere mi uğradı acaba karşılamaya gitsek mi? Şöyle mi oldu?

Nihayet gelince, oh be, hoş geldin... Bir sarılıyor ama bir acaip sarılıyor, neden? Bekleye bekleye canına tak dedi de ondan, iyi ki geldin filan diye canına tak diyor.

Beklemek zor, elli bin yıl bekleşecekler. Hatta diyeceklermiş ki insanlar, bekleyiş çok zor gelecekmış.

Neden? Güneş tepelerine yaklaştırılacak, beyinleri sıcaktan kaynayacak. Allah'ın hikmeti. Terlere batacaklar. Ter mahşer yerinin toprağını yetmiş arşın aşağıyı ıslatacak, o kadar inecek. Kimisinin dizine gelecek ter, Allah öyle eza verecek. Kimisinin beline gelecek, kimisinin ağzını gemleyecek diyor. Ağza gem vurulur ya, nerdeyse ağzını kapattırarak kadar ter yükselecek. Öyle bir sıkıntılı tehlikeli gün.

Diyeceklermiş ki mahşer halkı:

“—Rabbimiz Mahkeme-i Kübrâ'yı kursa da, ne olacaksak olsak.”

Ne olacaksak olmaya razı, beklemektense. Ama kim söyleyebilir? Kimsenin bir şey söylemeye takati yok. Başlar yerde:

Başka bir ayet-i kerimede:

وَوَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا

(طه:١٠٨)

(*Ve haşeati'l-asvâtü li'r-rahmâni felâ tesmeu illâ hemsâ.*) “Rahmân'ın huzurunda, Rahmân'a

karşı bütün sesler kısılacak ve ancak böyle fısıltıdan başka bir şey işitilmeyecek. Herkes korkudan, dehşetten Allah'ın hükmünü bekleyecekler.” (Tâhâ, 20/108)

Sesler kısılmış, hiç kimsenin böyle bir yüksek bir konuşmaya bile takati olmayacak. O zaman dolaşacaklar mahşer halkı:

“—Rabbine şefaât etsen, aracı olsan da Mahkeme-i Kübrâ kurulsa da, işler bir taraftan bitse de, ehl-i cennet cennete gitse bu

sıkıntı bitse filan!” diye böyle peygamberleri dolaşacaklarmış. Herkes bir mazeret dolayısıyla cesaret edemeyecekmiş.

Âdem atamız AS'a varacaklarmış. “Sen bizim babamızsın, Ebu'l-beşer'sin, ilk insansın, ilk peygambersin, şefaât et de Mahkeme-i Kübrâ başlasın, işler görülmeye başlasın.” Diyecekmiş ki Âdem atamız;

“—Ben cennetteyken Rabbimin sözünü dinlemedim, yasak olan ağaca yaklaştım, yasak olan meyveden yedim, şimdi cesaretim yok.”

O peygambere, bu peygambere gidecekler, her birisi böyle bir mazeret arz edecekmiş.

Mûsâ AS'a geleceklermiş.

“—Ben işte kavmimden birisiyle, Mısır halkından birisi kavgaya tutuşmuştu, benim kavmimden olan yardım isteyince ayırayım derken bir yumruk attım, adam yere düştü öldü. Kazara, ayırırken kavgada öldü. İşte ben onun için şimdi utanıyorum, korkuyorum, çekiniyorum.”

Herkes böyle çekinecek, Peygamber Efendimiz

şefaata edecekmış. İlk şefaata, Mahkeme-i Kübrâ'nın başlaması bu sıkıntının sona ermesi. Ondan sonra çeşit çeşit böyle merhalelerde secde-i Rahmân'a kapanacak Peygamber SAS Efendimiz, Rabbimiz'den dileyecek ve Rabbimiz de ihsan edecek. Dileklerini kabul edecek.

Ve bu hadîs-i şerîfde de görüyorsunuz ki, Allah'a şirk koşmadan ölen herkese de şefaata edecek. Demek ki, Allah'a şirk koşmadan ölenlerin hepsi, ümmetin yarısından da fazla ki onu seçti. Yarısını seçseydi öbür yarısı cehenneme girecekti. Hayır, o *Lâ ilâhe illallah* diyenlerin hepsini kurtarmak istediği için o şefaati tercih etmiş.

Neden “Şefaata ya Rasûlallah!” diyoruz? Bazıları kızıyorlar, dik dik bakıyorlar ve saire... Şefaati var de ondan.

“—Şefaata ya Rasûlallah! Bize de şefaata et ya Rasûlallah!”

Şairler ne güzel şeyler yazmışlar, ne güzel şiirlerle dillerini dökmüşler, gönüllerinin güzel duygularını şey yapmışlar.

Canım kurban olsun senin yoluna, Adı güzel kendi güzel Muhammed.

Sen şefaata eyle bu kemter kuluna, Adı güzel kendi güzel Muhammed.

Yunus'un şiiri bu.

*Garîk-i bahr-i isyânım, dahîlek yâ Rasûlallah!
Esîr-i nefis-i nâdânım, dahîlek yâ Rasûlallah!*

“İsyana deryasına daldım, kurtar beni, sana sığındım ya Rasûlallah” diyor. “Şu nefsime esir

oldum, hatalar işledim, kurtar beni sana sığındım ya Rasûlullah.” *Dahîlek* demek, gidiyorsun birisine, sana sığındım, sen beni koru diyorsun, ona *dahîl* diyorlar. *Dahîlek*, “Senin dahîlinim ya Rasûlallah!” diyor. Biz de Rabbimiz’den sevdiği kul olmayı dileriz. Efendimiz’in şefaatine ermeyi dileriz. Efendimiz’e ahirette komşu olmayı, sevdiği ümmet olmayı, mahşer yerinde onun *Livâü’l-Hamd*’i altında haşrolmayı dileriz. Havz-ı Kevser’i başında ona kavuşmayı, onun Havz-ı Kevser’inden doya doya içmeyi dileriz. Cennette komşu olmayı dileriz. Rabbimiz cümlemize ihsan eylesin...

d. Tàùn ve Hummâ

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:²

أَتَانِي جِبْرِيلُ بِالْحُمَّى وَالطَّاعُونَ فَأَمْسَكْتُ
الْحُمَّى فِي الْمَدِينَةِ وَأَرْسَلْتُ الطَّاعُونَ إِلَى الشَّامِ
فَالطَّاعُونَ شَهَادَةٌ لِأُمَّتِي وَرَحْمَةٌ لَهُمْ وَرِجْسٌ عَلَى
الْكَافِرِينَ

(حم. وابنُ سعدٍ عن أبي عبيد)

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.81, no:20786; Taberânî, *Mu’cemü’lKebîr*, c.XXII, s.391, no:974; Şeybânî, *el-Âhâd ve’l-Mesânî*, c.I, s.375, no:466; İbn-i Asâkir, *Mu’cem*, c.I, s.332, no:680; Hâris, *Müsned*, c.I, s.390, no:254; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.405, no:1633; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.III, s.45, no:3853; İbn-i Esîr, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.33; İbn-i Hibbân, *Sikât*, c.V, s.399, no:5395; İbn-i Sa’d, *Tabakât*, c.VII, s.61; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.I, s.357; Ebû Useyb RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.X, s.76, no:28431; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.I, s.170, no:270.

RE. 10/3 (*Etânî cibrîlü bi'l-hummâ ve't-tàuni, feemsektü'lhummmâ bi'l-medîneti, ve erseltü't-tàune ile'ş-şâmi; fe't-tàunu şehâdetün li-ümmeî, ve rahmetün lehüm, ve ricsün ale'l-kâfirîne.*)

(*Etânî cibrîlü bi'l-hummâ ve't-tàuni*) “Cebrail bana hummayı ve taunu getirdi.”

Be harfi, *harf-i cer* böyle mef'ûlun başına gelince lâzım fiili, müteaddî yapar. (*Etânî cibrîlü bi'l-hummâ ve't-tàuni*) “Cebrâil hummâ ve tàun ile geldi.” değil de “Cebrail bana hummâyı ve tàunu getirdi, arz etti.” demek.

Hummâ ve tàun... Hummâ ne demek?

Hummâ ateşli hastalık. Hamam gibi oluyor insan, terliyor, cayır cayır yanıyor, alnından terler fışkırıyor. Aman, ah filan.. Hummâ, ateş... Bu ateşin, doktorlar şimdi biliyorlar ki birçok sebepleri var, çeşit çeşit hastalıklardan insan hummaya tutulabilir. Birisi hummâ, diğeri de tàun...

Tàun da sindirim cihazı hastalığı ama öldürücü... Bağırsakları, midesi mahvoluyor, bozuluyor insanın. Kolera gibi... İşte oradan ölüyor, öldürücü. Salgın hâlinde yayılıyor. Mikrobik olduğu için muhtelif kimselere de yayılıyor ve kitle hâlinde ölümlere sebep oluyor.

“Bu iki hastalık getirildi bana...” diyor Efendimiz. (*Feemsektü'lhummmâ bi'l-medîneti*) “Hummayı Medine’de tuttum. (*Ve erseltü'ttâune ile'ş-şâmi*) Taun hastalığını da Şam’a gönderdim. Hummayı Medine’de tuttum, taun hastalığını da Şam’a gönderdim.”

Şam dediğimiz yer bir şehir adı değildir Arapça'da. Türkçe'de Şam deyince Suriye'nin başşehrini anlıyoruz ama Arapça'da Şam demek Hicaz'ın kuzeyindeki mıntıka demektir.

Aslında sol kelimesiyle ilgili bu kelime... O da şundan dolayı; insan Arapların yön tasavvuruna göre doğuya, güneşin doğduğu tarafa yüzünü döndüğü zaman, sağ tarafı bize göre cenup, güney oluyor. Onlar *Yemen* demişler. *Yemen*, *yemin* kelimesi, sağ kelimesiyle ilgili. Yüzünü güneşin doğduğu tarafa döndüğünde, sağında kalan iller *Yemen* illeri, Hicaz'ın, Arap yarımadasının güney taraflarına düşüyor. Güney, güney diye söylemiyorlar, sağ taraf diyorlar.

Solda kalan tarafa da *Şam* diyorlar. *Yemen*, *Şam*... *Şam*, sol kelimesinden geliyor. *Yemen*, sağ kelimesinden geliyor. İnsanın sağ eline *yemin* derler Arapça'da. *el-yedü'l-yümnâ* sağ el demek. Sol eline de *şimal* derler. Oradan sağ ve sol kelimeleriyle isimlendirmişler.

Şam dediğimiz zaman sadece Suriye'nin başşehri hatıra gelmez. Hicaz'ın kuzeyindeki şöyle yeşillik, Bağdat'a kadar uzanan kısımlar, geniş mıntıka hatıra gelir. Şam mıntıkası derler. Suriye'nin başşehrinin adı Arapça'da Dımaşk'tır. Batı dillerine de *Damascus* diye geçmiş. Demek eskiden beri öyle söyleniyor, *Damascus*, Dımaşk...

Taun hastalığını Şam tarafına gönderdim, Hicaz'ın kuzey bölgesine gönderdim. Medine'de humma, şimalde taun...

Taun nedir?

(*Fe't-tàunu şehâdetün li-ümmeî*) “Tàun benim ümmetimin şehid olmasıdır. (*Ve rahmetün lehüm*) Ve onlara Allah'ın bir rahmetidir, Allah'ın rahmetine erme vesilesidir. (*Ve ricsün ale'lkâfirîne*) Kâfirlere de bir azaptır.”

Hummadan ve tàundan ölen şehid hükmündedir. Bu gibi hadislerden dolayı kitaplarımızda yazar ki; bir harpte ölen şehidler var, bir de bazı kimseler şehid hükmünde oluyor. Meselâ, taundan ölenler şehid hükmündedir. Denizde boğulanlar, şehid hükmündedir. İsterse atla geçerken devrilip boğulmuş olsun, harp filan yok, gene şehid hükmündedir. Kadın doğum yaparken öldü, şehid hükmündedir. İşte buna benzer bazı şeyler var.

Tàun hakkında da hadîs-i şerîflerde bildiriliyor, o da bir şehidlik. Birçok sahâbe-i kirâm böyle bu çeşit taun salgınlarında vefat etmişler, şehadet mertebesine Allah onlara öylece nasip etmiş. Ve rahmettir, ümmet için bir rahmettir, çeşitli bakımlardan iltifata ermelerine ve günahsız âhirete göçmelerine sebep olduğundan. Kâfirlere de bir azaptır diye bildiriyor.

Bu gibi hadîs-i şerîfleri biz sadece Arapça bilen, dini bilen insanlar olarak anlatıyoruz. Dinleyenlerimizin içinde doktorlar vardır, bu hadîs-i şerîfleri dikkatle incelerler, araştırırlar, bunlardan kendi meslekleri dolayısıyla daha neler çıkıyorsa, ne gibi mânalar anlıyorsa anlıyorlar onlar. Meslek erbabının bu gibi şeyleri incelemesi çok enteresan sonuçlar çıkartıyor.

Kaptan Custo bile Kur'ân-ı Kerîm'de bir âyet-i

kerîmeyi okumuşlar kendisine, hayran kalmış, müslüman da olmuş diyorlar. İki tane deniz var, aralarında bir berzah var, birisi ötekisine karışmıyor diye:

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ
فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

(الرحمن: ۱۹-۲۱)

(*Merace'l-bahreyni yeltekıyân. Beynehümâ berzahun lâ yebgiyân. Febieyyi âlâi rabbikümâ tükezzibân.*) [İki denizi birbirine kavuşmak üzere salıvermiştir. Aralarında bir engel vardır, birbirine geçip karışmazlar. O halde Rabbinizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz?] (Rahmân, 55/19-21)

Bu denizleri filan inceliyor ya Kaptan Custo, bu durumu müşahede etmiş denizlerde de, o âyet-i kerîmeye hayran kalmış. Müslüman olmuş zaten. İşte bu gibi şeylerin meslek erbabı mânasını ayrıca düşünsünler.

Hakikaten Allah Medine-i Münevvere'nin nasibini öyle vermiş, Medine ahâlisine öyle hummalı hastalıklar çok olmuş. Peygamber Efendimiz'in ashabı Medîne-i Münevvere'ye hicret ettikleri zaman, her birisi bir hummaya tutulmuşlar ki, serilip kalmışlar. Kıpırdamaya takatleri kalmamış. Hz. Âişe Validemiz anlatıyor:

“—Medine'ye yeni hicret edildiği zaman, henüz daha tesettürle emrolunmamıştık, avluya çıktım.”

Tesettür erkeklerin gözüne hiç görünmemek, örtülü bile olsa hiç görünmemek. *Tesettürle* emrolunmamıştık.

Tesettür ayeti şöyle:

وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ
حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ

(الأحزاب: ٥٣)

(*Ve izâ seeltümûhünne metâan fe's'elûhünne min verâi hicâbin zâliküm atharu li-kulûbiküm ve kulûbihinne*) [Peygamber'in hanımlarından bir şey istediğiniz zaman, perde arkasından isteyin! Yüz yüze bile gelmeyin görüşmeyin! Bu, hem sizin kalpleriniz, hem de onların kalpleri için daha temiz bir davranıştır.] (Ahzâb, 33/53)

“—Baktım, babam bir kenarda hasta, sayıklıyordu.” diyor.

Hummaya tutulmuştu babası Ebû Bekr-i Sıddîk. “Başına gittim, dinledim, sayıklıyordu. İşte Mekke'nin güzelliğine dair kasideler, sözler söylüyormuş: ‘Ah ne güzel diyardı, işte oradan kâfirler filan bizi çıkarttılar da işte buralarda böyle hummalara tutulduk filan gibilerden öyle Mekke'yi metheden şiirler söylüyordu.” diyor.

“—Azatlı kölemiz Bilâl'in yanına gittim. O da hasta, o da humma içinde cayır cayır yanıyordu. Onu da dinledim. O da Mekke'den kendilerini çıkartan kâfirlere verip veriştiriyordu.”

Neler söylüyorsa söylüyormuş.

Hakikaten hacılar da haclarını yaparlar, Medîne-i Münevvere'ye gelirler bakarsın, bir hastalık... Haplar filan kâr etmiyor, yutuyorsun, yutuyorsun, o kadar devam ediyor hastalık. Ondan sonra memlekete geliyorsun, geçiyor. Burada da bir müddet devam ediyor.

Ama hepsi rahmete ermenin vesilesi, günahların affolmasının vesilesi olmuş oluyor. Hastalık geldi mi, bir insanın uykusu ibadet olur, iniltisi tesbih, duası makbul olur, günahları silinir, yapamadığı ibadetleri yapıyor gibi kendisine ecir verilir durur. Hastaların mükâfatı çok. Hastalık istenmez ama gelirse de mükâfatını çok veriyor Allah. Duası da makbul oluyor.

e. Şirk Koşmadan Ölen Cennete Girecek

Buharî'de ve Müslim'de Ebû Zerr-i Gıfârî Hazretlerinden rivayet edilmiş bu üçüncü hadîs-i şerîf. Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:³

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَبَشَّرَنِي أَنَّهُ مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِكَ لَا
يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ فَقُلْتُ وَإِنْ زَنَى وَإِنْ
سَرَقَ فَقَالَ وَإِنْ زَنَى وَإِنْ سَرَقَ

(ق. عن أبي ذر)

³ Buhârî, *Sahîh*, c.XX, s.76, no:5963; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.254, no:137; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.161, no:21471; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.96, no:3997; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.171; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.274, no:10955; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.VII, s.7, no:1943; Ebû Zerr-i Gıfârî RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.66, no:239; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.179, no:283.

RE. 10/5 (*Etânî cibrîlü febeşşerenî: Ennehû men mâte min ümmetike lâ yüşrikü billâhi şey'en, dehale'l-cennete. Fekultü: Ve in zenâ ve in sereka? Kâle: Ve in zenâ ve in sereka.*) (*Etânî cibrîlü febeşşerenî*) “Cebrail AS bana geldi ve bana müjde verdi ki: (*Ennehû men mâte min ümmetike lâ yüşrikü billâhi şey'en, dehale'l-cennete*) “Senin ümmetinden ya Resûlallah, Allah’ı şirk koşmadan kim ölürse cennete girdi demektir; cennete girecek muhakkak girecek.”” Girdi diye söylüyor. Arapça’da (*dehale'l-cennete*) “Cennete girdi.” demek. “Kim şirk koşmadan öldüyse cennete girdi.” “—Niye böyle mâzi sigasıyla, geçmiş zaman sigasıyla söylüyor? Daha yaşayacak, ondan sonra ölecek, istikbalde olacak, niye böyle söylüyor?” Vukuunun kat’îliğinden dolayı. Muhakkak olacağından dolayı bu ifade böyle kullanılır. Arapların kat’iyet ifade etmek istedikleri zaman, dillerinin özelliği böyle. “Kim ki Allah’a şirk koşmadan öldü, muhakkak cennete girdi.” Girecek demek. Muhakkak girecek demek.

Onun üzerine Peygamber SAS Cebrâil AS’a şöyle sormuş: (*Ve in zenâ, ve in sereka*) “Zinâ etmiş bir kul da olmuş olsa, cahillik edip de bir hırsızlık yapmış da olsa yine girecek mi? Allah’a şirk koşmuyor, *Lâ ilâhe illa'llah* diyor ama hayatında böyle bir kusur bulunmuş olsa da gene girecek mi?

(*Kâle*) Cebrail AS cevaben buyurmuş ki:

(*Ve in zenâ, ve in sereka*) “Bu hataları işlemiş olsa, zinâ etmiş, ama tövbe etmiş olacak, hırsızlık yapmış gibi böyle suçlara bulaşmış

bile olsa yine cennete girecek.” diye büyük bir müjde!

Sonra Peygamber Efendimiz Cebrâil AS kendisine bu bilgileri getirince, zaman zaman Peygamber Efendimiz ümmetine de bu bilgilere göre bilgi verirdi.

Bir keresinde bir hurma bahçesinde oturmuşlar. Hurma bahçesinin havuzu da var, kuyudan su çekiliyor, havuzda birikiyor, gölgelik... Ebû Hüreyre RA yanındaymış, demiş ki:

“—Yâ Ebâ Hüreyre! Kim *Lâ ilâhe illa'llah* derse, cennete girecek.”

Demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah! Bunu halka müjdeleyeyim mi?”

“—Eh müjdele...”

Hurmalığın kapısından çıkmış, sevine sevine müjdelemek üzere giderken karşısına Hz. Ömer RA çıkmış. Çıkartan Allah, hikmeti var her şeyin...

“—Yâ Ömer! Müjde olsun ki *Lâ ilâhe illa'llah* diyen cennete girecek.”

Bir patlatmış Hz. Ömer ona, küt diye oturmuş arkası üstü.

Hz. Ömer bu, RA, bahadır, babayiğit, üç beş kişinin baş edemeyeceği bir insan. Ötekisi zayıf, naif bir kimse... Oturtmuş. O acıyarak, ağlayarak, üzülerek Rasûlüllah'ın yanına dönmüş. SAS Efendimiz'e demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah! Sen bana *Lâ ilâhe illa'llah*

diyen cennete girecek buyurmadın mı?”

“–Evet, buyurdum.”

“–Ben başkalarına söyleyeyim mi, müjdeleyeyim mi deyince müjdele demedin mi?”

“–Evet, müjdele!” dedim.

“–Ben Ömer’e söyledim, bir tane patlattı düşürdü beni yere...” filan diye ovuşturarak böyle hâlini anlatınca...

Demiş ki:

“–Yâ Ömer! Niye böyle yaptın?”

Peygamber Efendimiz soruyor. O zaman diyor ki: “–Yâ Rasûlallah, o zaman bu insanlar güvenirler.”

“*Lâ ilâhe illa’llah* diyen cennete girecek diye güvenirler, yan gelip yatarlar demek istiyor, duyurmak doğru değil. Söylersin, yan gelip yatarlar, nasıl olsa *Lâ ilâhe illa’llah* diyen cennete girecekmiş diye çalışmazlar. (*İzen nettekilû*) “Buna dayanırlar, buna güvenirler, gevşerler...”

Hız. Ömer’in böyle orijinal çıkışları ve fikirleri vardır. Samimiyetinden... Peygamber Efendimiz’in çok sevdiği, cennetle müjdelenmiş bir mübarek.

“*Lâ ilâhe illa’llah*” diyen cennete girecek. Ama güvenmeye de lüzum yok. Güvenmek de garantili bir şey değil. Çünkü böyle gider, gider, gider insan, en son anda şaşırır, raydan çıkıverir.

Mühim olan şu ruh emanetini “*Lâ ilâhe illa’llah*”

diye teslim etmek. Öyle teslim etmezsen o zaman “*Lâ ilâhe illa’llah*” ehli olmuyorsun. En son anda kafayı üşütmüşse, bozmuşsa, raydan çıkmışsa...

Bazı insanlar öyle acayip şeyler yapıyorlar. Allah korusun, bazı misaller hatırıma geliyor. Bizim bu çevreden tanıdığımız birisi bu civarda böyle kendi bildiğine mürşidliğe kalkışmış. Hatta bizim İsmâil usta:

“—Bir daha buralarda görmeyeyim, kafanı bacağına kırarım senin!” diye kışalamış buralardan seneler önce.

Sonra görmüşler ki, bir kolunda bir kadın, bir kolunda bir kadın geziyor filan. Böyle kandırmış. Bu milletin de eğriyi doğruyu anlamakta bazısı zorluk çekiyor. İşte ben mürşidim diye ortaya çıkınca, ona kanmış bazıları. Ama yaptığı iş izinsiz ve yalan yanlış ve günah, çok büyük günah!

“—Ahiret yolunun haramisi...” derdi Hocamız.

Dünya yolunun haramisi yolu keser. Ağacı devirir yola, arabayı durdurur, çeker tabancayı:

“—Eller yukarı, cepler dışarı, ver bakalım paraları, cüzdanları bilmem neleri...”

Parayı alır, hadi yallah git ondan sonra... Malını alır insanın. Pek olsa birkaç kurşun atar, öldürür. Ama böyle malı ve canı için mücadele etti mi insan, ölürse şehid hükmünde oluyor. Mal muhterem olduğu için, Allah o payeyi vermiş, pabuç bırakmasınlar, bahadır, babayiğit olsunlar diye...

Ahiret yolunda da, böyle kendisi irşadlı, icazetli hocasından, ruhsatlı, emredilmiş, görevli olmadıktan sonra kendisi heves edip kalkışınca, ahiret yolunun haramisi daha fenâ oluyor. Çok büyük suçlu oluyor.

Sonradan bu şahsı anlatıyorlar, bilmem hangi şehirde, grand tuvalet giymiş, böyle en lüks elbiseleri kravatı takmış, başına fötrü geçirmiş, evinde ip asmış tavana, intihar etmiş. Bak sonuca bak. Bir ara buralarda dolaşmış, namaz da kılmış bir insan ama sonunda ne hâle geldi, intihar etti.

İntihar edince ne oluyor? Cehenneme giriyor. Ebediyen cehennemde de hep böyle asılmak suretiyle azap görecek. Hep aynı işlem tekrar edilerek şey yapılacak. Neden öyle oldu? İşte bir edepsizlikten, bir yüzüzlükten, bir eşkiyalıktan, bir yol kesicilikten, bir haksız işten dolayı Allah onu o cezaya uğratmış oluyor.

O bakımdan işin sonu önemli. Şu can emanetini, (*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden abduhû ve rasûlühû*) dedin, teslim ettin de mü'min olarak ahirete göçtün mü:

فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ

(أل عمران: ١٨٥)

(*Femen zühziha ani'n-nâri ve udhile'l-cennete fekad fâz*) “Kim cehennemden kurtulursa, cennete dâhil olursa, işte o kurtuldu.” (Âl-i İmran, 3/185)

Cehennemden kurtulup da cennete girdin mi tamam, orada gül gülebildiğin kadar. Sevin sevinebildiğin kadar, bayram et. Çünkü tamam! Ama daha şimdi biraz kork. Biraz dikkat et. Çünkü çeşit çeşit ölümler görüyorsun, kimisi meyhane köşesinde çatlıyor. İçerken, içerken, içerken bakıyorsun bir şey oluyor, bana ne oluyor filan derken, hop gitmiş. Meyhane köşesinde ölüyor kimisi.

Allah korusun, kimisi gazinoda ölüyor, kimisi kötü yerde ölüyor. Kimisi eşkiyalık, hırsızlık yaparken, bir mücadele esnasında ölüyor. Allah saklasın, Allah hüsn-i hâtime nasib etsin, iman ile göçmeyi nasib etsin...

Öyle derlermiş eskiler birbirlerine:

“—Akıbetin hayrolsun... Akıbetin hayrolsun...”

Akıbet önemli olan! Bugünkü durum bir şey değil. Bugün, evet, karnın doyduysa el-hamdü lillâh... Paran varsa maşaallah... İyi güzel ama yarın, ilerisi, istikbal meçhul... Allah her günümüzü hayr eylesin... Hele hele akıbetimizi hayr eylesin... Mühim olan akıbetin hayr olması. Hiç güvenmemek lazım. Güvenirsen, edepsizliğe düşersen, kaçır elinden...

Sonra şeytan var, şeytan insanın aldatıcısı. Koyunları kim parçalar? Kurt parçalar.

“—Koyunların düşmanı kurttur. İnsanın kurdu da şeytandır.” diyor Peygamber Efendimiz.

Kuzu koyuna bir şey yapabilir mi? Yakalandı mı, eline düştü mü yandı. Çobandan uzak düştü mü, sürüden ayrıldı mı kurt o körpe kuzuyu

parçalar yer. Çatır çutur yer, kemiklerini bile çiğner körpe olduğu için, kemiklerini bile yer.

Şeytan var aldatıcı! Hem de sen kaç yaşındasın? Kırk, elli, altmış, yetmiş... O Hz. Âdem Atamız'ın zamanından bu zamana kadar bu işi yapıyor. Profesyonel aldatıcı. Bu işin ordinaryüsü... Onun için, onun tuzağına düşmemek için çare ne: Çobandan, sürüden, cemaatten ayrılmamak...

Şeytan insanı avlamak istediği zaman ilk önce cemaatten ayırmış. Camii beğenmez, halıları kokuyor, imamı beğenmez, bilmem camide birisine kızar, kavga eder, onun yüzünden gitmiyorum filan der. Bahane, şeytan aldatıyor. Camiden vazgeçilir mi? Hocadan vazgeçilir mi? Doğru yoldan vazgeçilir mi?

“—Kovsan ayrılmam ya Rabbi buradan...” diyecek insan...

Allah'ın evi burası, Allah kendi evine gelene ikramda bulunur. Sen senin evine gelen misafire çay, kahve ikram ediyorsun, Allah kendi evine gelene çok muazzam ikramlarda bulunur, kaçırılır mı?

Namazı evde kılırsan bir sevap alırsın, camide kılırsan yirmi yedi kat sevap alırsın. Huzurla, huşû ile kılırsan bin misli sevap alırsın. Bir mübarek insanın cemaatte, Allah'ın sevgili bir kulunun bulunması dolayısıyla tüm cemaatin namazı paket hâlinde kabul olur. Allah-u Teâlâ Hazretleri ayırıp da cımbızla o mübarek zâtın namazını kabul edip ötekileri atmaz, ayırım yapmaz, paket halinde...

“—İskenderpaşa camiinde ikindi namazı kılındı,

içlerinde şu mübarek zât vardı, ötekilerin hepsi, ben onlara gösterirdim ama neyse...”

Hepsini birden paket hâlinde Allah kabul eder. Ben misal olsun diye böyle söylüyorum. Camiye gitti mi bir başka mübarek hürmetine namazı kabul olur insanın. Attığı her adımdan günahı affolur. Bir sevap kazanır, bir derece, bir derece, bir derece yükselir, durur. Keşke gözünden perde kalksa, kazandığı sevapları görse!

“—Hay Allah ya, bugün pikniğe de gitmek vardı, gezmek de vardı arkadaşlarla, spor yapmak, eğlenmek de vardı, nasıl olduysa geldik şu camiye... İyi mi yaptık, kötü mü yaptık?”

Gözünden bir perde kalksa da bir görse, ne kadar iyi yaptığını ne kadar kâr ettiğini şöyle mânevî dereceleri bir görünce, her adım attığında bir derece yükseldiğini, o sevapları gördükçe anlardın.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi hep böyle yolunda daim eylesin, yolunda eylesin, yolundan ayırmasın, yanlış yollara saptırmamasın...

f. Cebrâil AS'ın Efendimiz'e Ettiği Dua

Bu da Müslim'de, Tirmizî'de, Ahmed ibn-i Hanbel'de ve İbn-i Mâce'de ve diğer kaynaklarda Ebû Saîd el-Hudrî Hazretleri'nden, daha başka kaynaklarda da Übâdetü'bnü's-Sâmit Hazretleri'nden rivayet edilmiş bir hadîs-i şerîf:⁴

⁴ Müslim, *Sahîh*, c.XI, s.173, no:4056; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.77, no:894; İbni Mâce, *Sünen*, c.X, s.356, no:3514; Ahmed ibn-i Han-

أَتَانِي جِبْرِيلُ فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ اشْتَكَيْتَ قُلْتُ نَعَمْ
قَالَ بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ مِنْ شَرِّ
كُلِّ نَفْسٍ وَعَيْنٍ حَاسِدٍ بِسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ وَاللَّهُ
يَشْفِيكَ

(حم. م. ت. ه. عن أبي سعيدٍ حم. ه. حب. ك. عن عبادة بن الصّامت)

RE. 10/5 (*Etânî cibrîlü, fekàle: Yâ muhammed, iştekeyte? Kultü: Neam. Kàle: Bi'smi'llâhi erkîke, min külli şey'in yü'zîke, ve min şerri külli nefsin, ve ayni hâsidin; bi'smi'llâhi erkîke, va'llàhu yeşfîke.*)

Elinizde kalem olması lazım ki bu duayı yazasınız. Hep zaten böyle kalemle kâğıtla gezmeyi tavsiye ediyoruz ya, bunu da yazmak gerekiyor. Eğer yazamazsanız, bizim *Râmûzu'l-Ehâdîs* kitabının onuncu sayfasının beşinci hadisi, hiç olmazsa o kalsın hatırunuzda, oradan kaydedersiniz. Kaynakları kuvvetli...

Mânası şu: (*Etânî cibrîlü*) “Cebrail AS bana geldi.”

Peygamber Efendimiz'e Cebrail AS gelir gider, gelir gider, gelir gider... Sadece Kur'an indirmek için değil, çeşitli vesilelerle, çeşitli şekillerle

bel, *Müsned*, c.III, s.28, no:11241; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.249, no:10843; Tahavî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.329, no:6685; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.278, no:881; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.406, no:24042; İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.II, s.213; Ebû Saîd elHudrî RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.414, no:2684; Übâdetü'bnü's-Sâmit RA'dan. *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.I, s.201, no:322.

gelmiş, görünmüş, sohbet etmişler, nice nice esrar öğrenmiş Cebrail AS'dan.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

(*Etânî cibrîlü*) "Cebrail AS bana geldi." Bir seferinde geldi demek. (*Fekâle*) Dedi ki: (*Yâ muhammed, iştekeyte?*) "Yâ Muhammed, hasta mı oldun, ne o hasta mısınız?"

Hastalandığı zaman gelmiş demek ki; Peygamber Efendimiz rahatsız olduğu zaman...

Pekiyi, Allah'ın sevgili kulları, peygamberi hasta olur mu?

Olur. Sevabı çok olsun diye. Eyyûb AS'ın başına neler geldiğini duymadın mı?

Tenini kurtlar yemiş. Böyle kurtlar üşüşmüş, kurtlar yere dökülürmüş. Evlatları ölmüş, sürüleri bitmiş tükenmiş, malına telefata gelmiş, ailesine sıkıntı gelmiş, sıhhatine maraz gelmiş, hastalık gelmiş ama sabretmiş. (*Ni'me'l-âbd*) "Ne iyi kuldur o Eyyûb AS!" diye Allah methediyor. Bak meşakatlere sabrettiği için Allah övüyor.

"—Hastalandın mı yâ Muhammed?"

(*Kültü: Neam*) "Evet hastalandım. (*Kâle*) Dedi ki:

(*Bi'smi'llâhi erkîke*) "Ben seni Allah'ın adıyla tedavi ediyorum. (*Min külli şey'in yü'zîke*) Sana ezâ cefâ veren, ağrı sızı, üzüntü veren, seni hasta eden ne varsa her şeyden seni Allah'ın adıyla tedavi ediyorum."

Cebrail AS böyle buyurdu.

(*Ve min şerri külli nefsin*) “Her canlı varlığın şerrinden...”

Hani akrep, yılan, çıyan, mikrop olur, şunu olur bunu olur. Canlı her varlığın şerrinden...

(*Ve ayni hâsidin*) “Hasetçi kişinin gözünden...”

(*Aynü hâsidin*) de olabilir. (*Ayni hâsidin*) daha doğru, izafet terkibi tarzında; çünkü ayn müennestir, *hâside* derdi.

“Her can sahibi mahlûkun zararından ve hasetçinin gözünden...”

Çünkü hasetçi baktı mı, gözünden nazar değdirir insana... Kıskanarak bakar, o kıskanç bakışından nazar değer insana. Nazar da deveyi kazana koydurur derler. Taşı çatlatır, insana zarar verir.

Nazar haktır İslâm’da. Kıskanması, hasetçinin bakıp da böyle sendeki nimeti görüp de kıskanması zarar verir. Göz değmesi diyoruz buna.

“—Var mıdır?”

Vardır.

“—Nasıl oluyor?”

Allah bilir, ben ne bileyim?

Var, Peygamber Efendimiz var diyor. Oluyor. Sanki gözünden ışın çıkar gibi, karşısındaki adamı hasta eder. Taşı çatlatır, deveyi kazana sokar. Sığırı kazana sokar, öldürür.

“—Ne besili sığırımış maşaallah maşaallah!” dersin bir şey olmuyor da, “Ne besiliymiş, ne

babayığitmiş, ne yağlıymış, ne güzelmiş, derisi de çok güzelmiş! Ya bende bu yok, bu sana nereden geldi?!” diye kıskanarak baktı.

Hayvana bir zarar gelir, bakarsın çat bir araba çarpar, bir şey olur. Hemen hastalanır orada, ateşlenir, ölüverir. Olabilir.

Benim bir güzel arabacığım vardı, Volkswagen... Masmavi, güzel, metalik boyalı... Çok seviyordum; içi kadife döşemeli, şurası güzel, tekerlekleri güzel, hızlı atılıyor bilmem ne, motoru büyük diye... Her seferinde başına bir belâ gelir. Ya birisi çarpar, ya gelir birisi çizer, ya katranlanır, ya ziftlenir, ya ezilir, ya bozulur... Babam dedi ki:

“—Evlâdım, sen bunun bir yerini bozuk bırak.”

Kaportası bozuluyor, götürüyorum tamir ettiriyorum, boyattırıyorum. “Tamam, şimdi pırıl pırıl oldu.” diyorum, daha gelirken bir şey şey oluyor.

“—Sen bunun bir yerini kusurlu bırak.” dedi.

Kusurlu bıraktım, artık boyasız bıraktım da gözümünden de düştü. Oradan vuruluyor, buradan çarpılıyor derken gözümünden düştü, olaylar da bitti. Olaylar da ondan sonra bitti.

Nazar hak olduğundan oluyor bunlar.

“—Hasetçinin gözünden de, her canlının zararından da seni korurum, tedavi ederim Allah’ın izniyle, Allah’ın adıyla.”

(*Bi’smi’llâhi erkîke*) “Seni Allah’ın adıyla tedavi ederim ve Allah’ın korumasını dilerim. (*Va’llâhu yeşfîke*) Şifa benden değil, şifa Allah’tan, şifayı

sana Allah versin... Ben seni böyle okurum, bu duayı okuyarak böyle Allah'a arz ederim, şifayı Allah verir." mânasına.

Erkîke, rukye yapmak demek, tedavi etmek, muska yazmak ve sâir gibi bir şekilde hastalığı tedavi, hastalığa çare etmek

mânasına... Ben Allah'ın adıyla çare ederim, şifayı Allah verir mânasına geliyor.

Yazın, bu duadır; hangi hastaya okunsa Cebrail AS'ın ağzından çıkmış duadır, Allah'ın izniyle o hastalığın iyi olmasına vesîledir.

بِسْمِ اللّٰهِ اَرْقِيكَ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ مِنْ شَرِّ كُلِّ
نَفْسٍ وَعَيْنٍ حَاسِدٍ بِسْمِ اللّٰهِ اَرْقِيكَ وَاللّٰهُ يَشْفِيكَ

(*Bi'smi'llâhi erkîke, min külli şey'in yü'zîke, ve min şerri külli nefsin, ve ayni hâsidin; bi'smi'llâhi erkîke, va'llâhu yeşfîke.*)

Ezberlersiniz, siz de bir hastaya gittiğiniz zaman okursunuz bakarsınız ertesi gün vallahi iyi geldi senin okuman, hasta ayağa kalktı senden sonra diye haberini alınca anlarsınız, böyle duanın kıymetini, hikmetini öğrenmiş olursunuz.

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
04. 11. 1990 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü